

REVISTA DE DIVULGACIÓN DA CULTURA
MARÍTIMA E FLUVIAL - BUEU 2015 - Nº 9

O S G a L O S

Na Groba

Xemendo sube a estrada, cambaleante
Fafner á procura de paisaxes
efémeras.

(Arpados bosques de arume agachan
mil níscaros sospeitados).

Pequenos cabalos quedos,
impasíbeis ferros,
acóuganse pétreos, en grupos
nas molladas breñas. Deles
un, á beira do camiño, refungando,
apártase teimudo, casemente,
ó paso da vella furgoneta.

No viso,
na campa de cartuchos sementados,
cun golpe seco e case audíbel,
a visión da costa abafa, inqueda, e
o peito canso do viaxeiro.

Percorren os seus ollos, xa paxaros,
a fronte das ondas, descifrando
o tenue diálogo da espuma.

Abaixo,
no val de ar vibrante, suspendido,
o río Miñor vai camiñando,
con húmida ledicia,
á Foz que o espera inexorable,
a fría morte.

Lonxincuas,
cobreadas illas, magoadas
Sicas, cal aves milenarias,
conxeladas ás nas ondas palpitantes,

eterno viaxe agónico, imposible,
ao hipnótico horizonte.

E alí,
no Centro mesmo do Universo,
onde o corazón acouga o seu latido
onde o berce doe nas entrañas,
estíranse as Estelas, as coitadas
fillas daquel Ferro Monolítico,
que atesouran,
pr'o rapaz de ímprobos mergullos,
robalos
que durmen nas fendas misteriosas,
e raios
dun sol silente iluminando
ós fugaces sargos.

A noite
arremuíña de pronto nun ar fresco. A
brétema,
alén do Cabo Home, desdebuxa
brumosas costas...
O viaxeiro
coas lembranzas aínda lle vibrando
nas pupilas
inicia, confortado, o seu descenso
da estrada serpenteante, agora incerta.

Aquén vaise morrendo, moi quediño,
o corado serán polo Poñente.

Guillermo Gefaell

